

บทที่ 9

ชนิดของการโยนและการก้าว

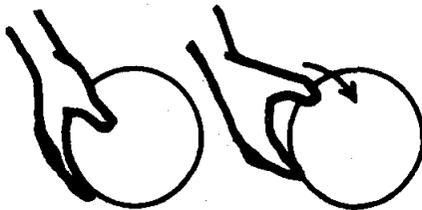
1. วิธีการโยน

นักโบว์ลิ่งอาชีพเป็นจำนวนมากต่างก็พยายามค้นหาวิธีทางในการก้าว เพื่อที่จะให้การเล่นโบว์ลิ่งของตนได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ แต่ความพยายามเหล่านั้นก็ยังไม่เป็นที่ประจักษ์ ยังไม่มีกฎเกณฑ์อะไรที่แน่นอนว่า การก้าวโดยวิธีนั้นวิธีนี้จะทำให้โยนโบว์ลิ่งได้ผลดีที่สุด นักโบว์ลิ่งแต่ละคนต่างก็มีวิธีการหรือแบบฉบับไปตามความพอใจและความถนัดของตน จังหวะในการก้าวเดินไม่ว่าจะเป็นแบบ 3 ก้าว 4 ก้าว หรือ 5 ก้าวก็ตาม นับเป็นสิ่งที่สำคัญที่นักสมัครเล่นโบว์ลิ่งต้องพึงศึกษาและฝึกหัดให้เคยชิน เพราะจังหวะในการก้าวแต่ละก้าว กับจังหวะในการปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้ออกจากมือ (releasing the ball) จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

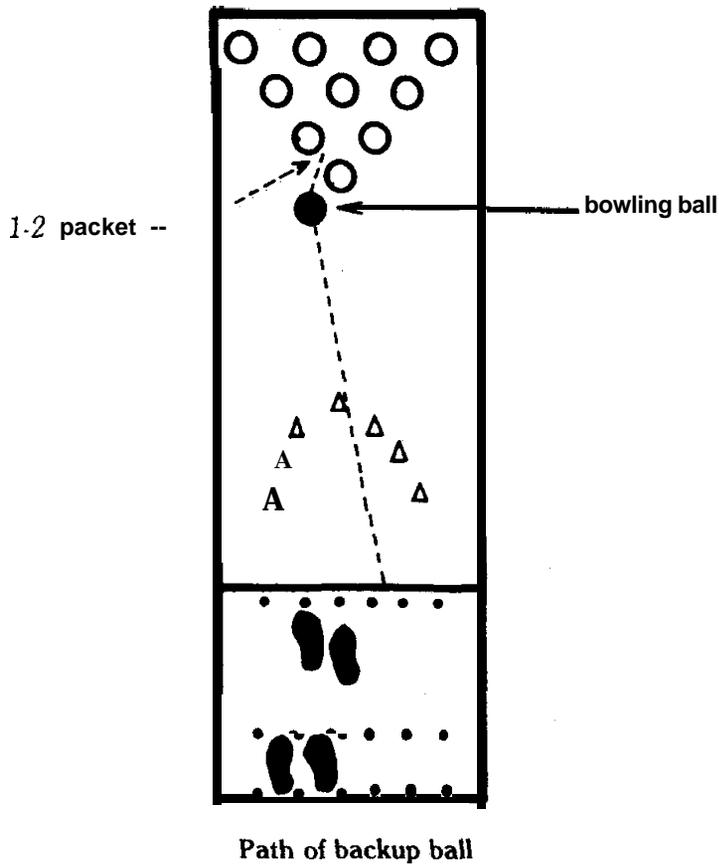
การปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้ออกจากมือของผู้เล่นมีหลายวิธีด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้เล่นต้องการจะให้ลูกโบว์ลิ่งเคลื่อนที่ไปในลักษณะใด อย่างไรก็ตามลูกโบว์ลิ่งที่จะหลุดจากมือไปต้องเป็นขณะเดียวกันกับเท้าซ้ายหรือเท้าขวาของผู้เล่นสไลด์ไปข้างหน้าตามทางวิ่งจนเกือบจะถึงเส้นฟาวล์ โดยทั่วๆ ไปแล้วการโยนโบว์ลิ่งมี 4 ลักษณะด้วยกันคือ.-

1.1 Back Up Ball

การโยนโดยวิธีนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยมของนักเล่นโบว์ลิ่ง เพราะเป็นการยากที่จะฝึกหัดและฝึกฝนให้เกิดความชำนาญได้ยากแก่การคอนโทรล การโยนโดยวิธีนี้ถ้าไม่ชำนาญก็จะทำให้เกิดสปลิท (split) ได้ง่าย วิธีการของแบ็คอัพก็คือการบังคับให้ลูกโบว์ลิ่งเคลื่อนที่ไปตรงๆ ตามพื้นเลนทางด้านซ้ายก่อน แล้วจึงไซด์เข้ามาทางด้านขวามือ ให้ลูกโบว์ลิ่งไปกระทบระหว่างพิน 1 กับพิน 2 การโยนโดยวิธีนี้กระทำได้โดยบังคับให้แขนช่วงล่างเคลื่อนไปตามเข็มนาฬิกา (clockwise)

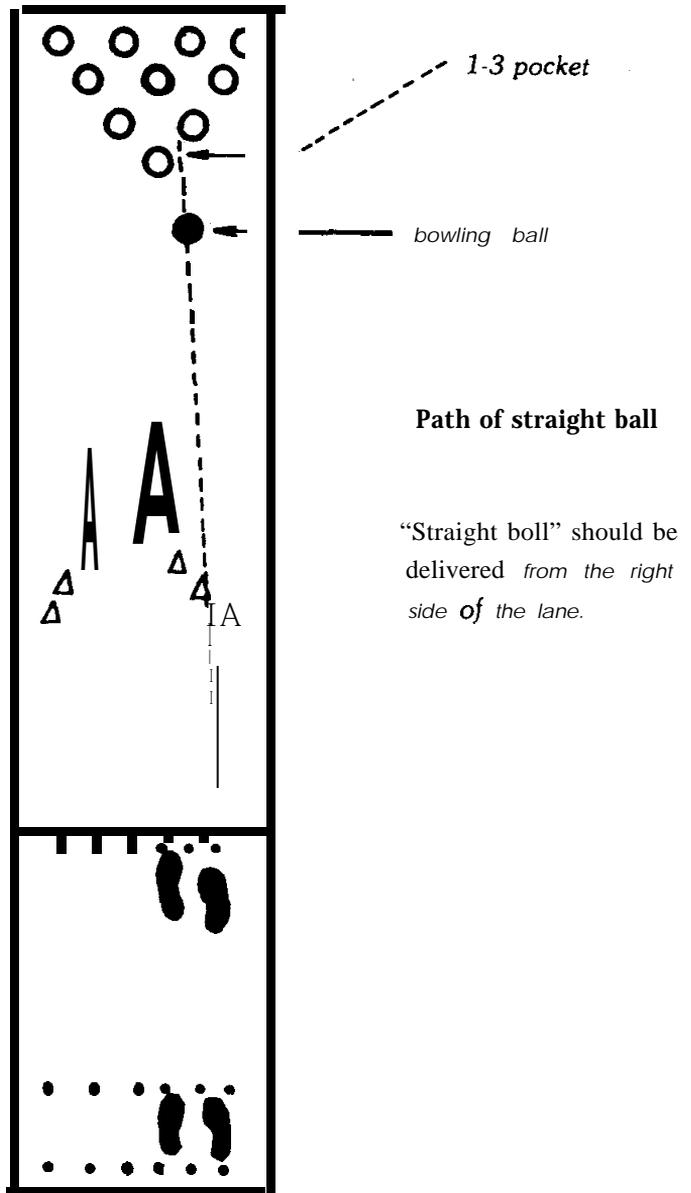

Release of backup ball

1.2 Straight Ball

การโยนลูกโบว์ลิ่งแบบ Straight Ball นี้มือที่โยนจะต้องหงายฝ่ามือขึ้น (palm is up) จนกระทั่งปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้หันมือไปลักษณะการโยนโดยวิธีนี้สังเกตได้จากการถือลูกโบว์ลิ่ง นิ้วหัวแม่มือควรอยู่ในลักษณะ 12 นาฬิกา คือตั้งตรง ส่วนนิ้วที่เหลืออื่นๆ ต้องช่วยกันพยุงลูกโบว์ลิ่งไว้ให้มั่นคง ผู้เล่นจะต้องถือลูกโบว์ลิ่งในลักษณะที่กล่าวนี้จนกว่าจะปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือไป โดยไม่มีการหมุนมือและแขนเลย พยายามบังคับลูกโบว์ลิ่งให้เคลื่อนที่ไปตรงๆ อย่างธรรมดา ไม่ต้องให้ไซด์เข้าหรือออกใดๆ ทั้งสิ้น ลูกโบว์ลิ่งจะเคลื่อนที่ไปบนพื้นเลนแถบขวาตรงไประหว่างพิน 1 กับพิน 3 การโยนโดยวิธีนี้ค่อนข้างจะง่ายแต่ต้องอาศัยความแม่นยำ นักโบว์ลิ่งอาชีพได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ผู้ที่เริ่มต้นฝึกหัดใหม่ ควรจะฝึกหัดโยนด้วยวิธี Straight Ball ให้เกิดความชำนาญเสียก่อน แล้วจึงค่อยฝึกวิธีโยนแบบ Curve Ball หรือ Hook Ball ต่อไป

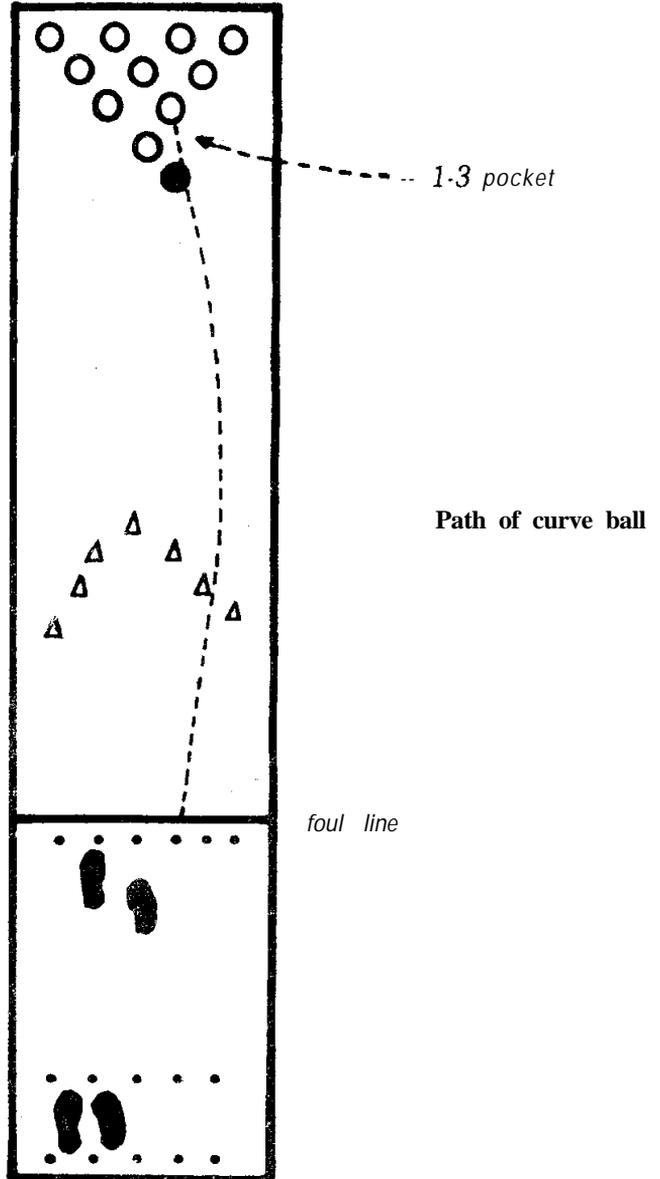

1.3 Curve Ball

การฝึกหัดโยนลูกโบว์ลิ่งให้เกิดวิถีโค้งนั้น วิธีทางของลูกโบว์ลิ่งย่อมแตกต่างกันไปจากการโยนแบบ Straight Ball คือวิถีทางจะเคลื่อนที่ไปในลักษณะโค้งออกนอกจากกึ่งกลางพื้นเลนในตอนกลางๆ เลน แล้วจึงเสี้ยวโค้งเข้าหาพินในระหว่างพินที่ 1 กับพินที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอนี้ว่า การโยนแบบ curve ball นั้นนิ้วหัวแม่มือจะเคลื่อนที่ออกจากลูกโบว์ลิ่งก่อน แล้ว

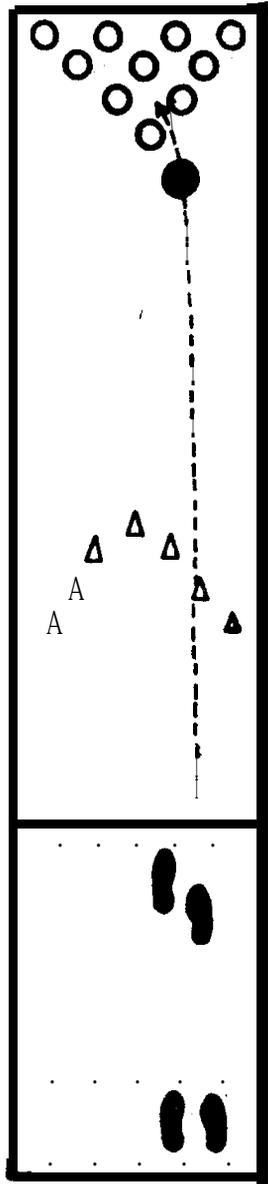
นี้วกลางกับนี้วางอีกสองนี้วจึงจะเคลื่อนออกตามมา ลักษณะของลูกโบว์ลิ่งที่เคลื่อนไปตามพื้นเลนจะเป็นไปในลักษณะทวนเข็มนาฬิกา (counterclockwise)

การโยนแบบ curve ball เป็นการยากต่อการฝึกหัดและการคอนโทรล ผู้ที่เริ่มต้นฝึกหัดหรือผู้ที่ยังมีประสบการณ์ในการโยนน้อย ขอแนะนำว่ายังไม่ควรฝึกหัดโยนแบบ curve ball นักโบว์ลิ่งอาชีพ หรือพวกที่มีความชำนาญแล้วเท่านั้นที่จะโยนแบบ curve ball ได้อย่างแม่นยำที่สุด

1.4 Hook Ball

นักโบว์ลิ่งหลายท่านต่างก็นิยมวิธีโยนแบบ hook ball ผู้ที่เริ่มต้นฝึกหัดใหม่ภายหลังจากที่ฝึกการโยนแบบ straight ball แล้ว จะสามารถฝึกหัดโยนแบบ hook ball ได้เร็วยิ่งขึ้น วิธีโยนแบบนี้ผู้เล่นจะต้องบังคับให้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้อยู่ในลักษณะรูปตัววี (V formed) โดยปลายนิ้วทั้งสองชี้ตรงไปยังพินในขณะที่ลูกโบว์ลิ่งกำลังจะเคลื่อนที่ออกจากมือผู้เล่น วิธีโยนแบบ hook ball นี้บางทีก็เรียกว่า **handshake** เมื่อโยนลูกโบว์ลิ่งออกไปแล้ว มือที่โยนต้องปล่อยไป

Path of hook ball

ตามสบายในลักษณะที่เรียกว่า **follow-through** นักโบว์ลิ่งบางท่านก็เสนอแนะไว้ว่าในขณะที่ลูกโบว์ลิ่งกำลังจะเคลื่อนที่ออกจากมือนั้น นิ้วทั้งสองคือนิ้วกลางกับนิ้วนาง ควรจะกระดกขึ้น (upward) เมื่อเปรียบเทียบการโยนระหว่าง hook ball กับ curve ball จะมีลักษณะคล้ายๆ กัน จะแตกต่างกันก็ตรงที่ว่า การโยนแบบ hook ball นั้นลูกโบว์ลิ่งจะเคลื่อนที่ไปในแนวตรงตลอดต่อเมื่อใกล้จะถึงพินลูกโบว์ลิ่งจึงจะเลี้ยวโค้งเข้าช่องระหว่างพิน 1 กับพิน 3 ส่วนวิธีโยนแบบ curve ball ลูกโบว์ลิ่งจะเคลื่อนที่ไปในแนวโค้งตลอดจนกระทั่งไปโค้งเข้าช่องระหว่างพิน 1 กับพิน 3

2. ลักษณะการก้าวเท้า

จังหวะในการก้าวเท้าของนักโบว์ลิ่งแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะโครงสร้างของร่างกาย ความถนัดและความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญคนใดกล้ายืนยันรับรองได้ว่า การก้าวแบบใดเป็นวิธีการที่ดีที่สุด นักโบว์ลิ่งต่อไปนี้ล้วนแล้วแต่เป็นนักโบว์ลิ่งที่มีชื่อเสียง แต่ลักษณะการก้าวเท้าของแต่ละคน แตกต่างกันดังนี้คือ.-

Count Gengler	ใช้ก้าวเพียง	1 ก้าว
Adolph Carlson	ใช้ก้าวเพียง	2 ก้าว
Lee Jouglard	ใช้ก้าวเพียง	3 ก้าว
Stan Gifford	ใช้ก้าวสั้นๆ ถึง	10 ก้าว

จะเห็นได้ว่านักโบว์ลิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นนักโบว์ลิ่งที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกาเมื่อครั้งอดีต แต่ละคนต่างก็ก้าวเท้าแตกต่างกันออกไป แต่ในปัจจุบันนักโบว์ลิ่งอาชีพที่มีชื่อเสียงต่างก็นิยมก้าวเท้าแบบ 4 ก้าว ลักษณะการก้าวเท้าโดยทั่วไปแบ่งได้ดังนี้คือ

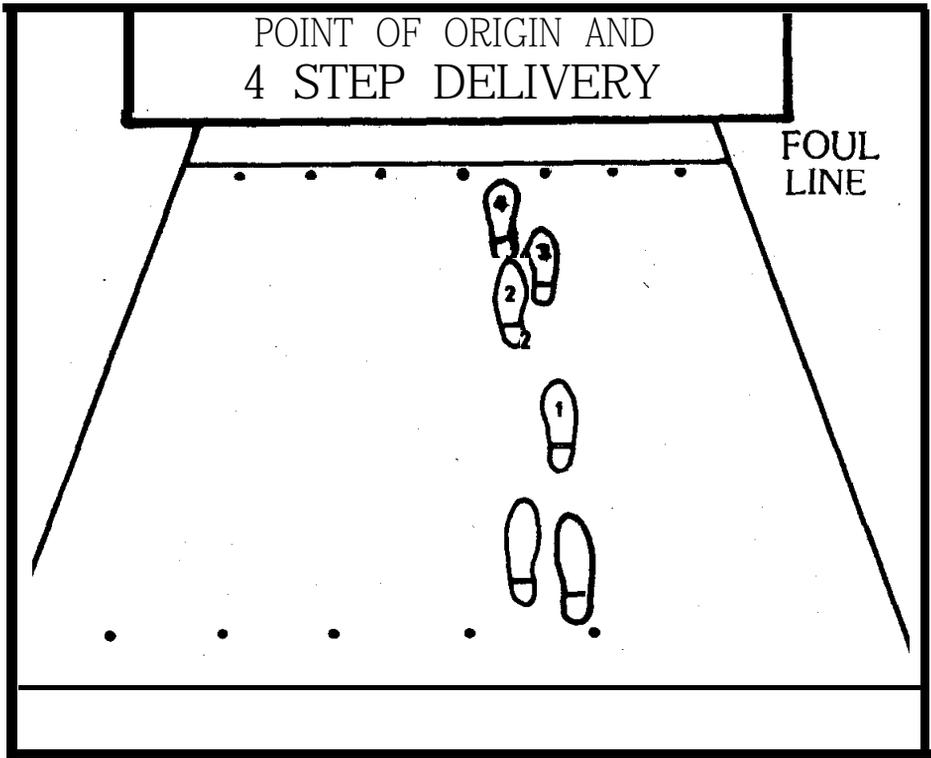
2.1 Three-Step Delivery

การโยนโบว์ลิ่งแบบใช้ก้าว 3 ก้าว นั้น เป็นวิธีที่เร็วและสั้นสุดในการโยนเร็ว ผู้เล่นต้องก้าวให้ยาวเป็นกรณีพิเศษ การโยนโดยวิธีนี้ เริ่มต้นนิยมด้วยใช้เท้าซ้ายก้าวออกก่อน (เฉพาะผู้ที่ถนัดโยนด้วยมือขวา) และในขณะที่ก้าวเท้าซ้ายออกนั้น มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งต้องเริ่มเคลื่อนออกจากตัวในทันทีทันใด และในขณะที่เริ่มก้าวเท้าขวาออกเป็นก้าวที่ 2 นั้น มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะต้องเคลื่อน (เหวี่ยง) ออกไปทางด้านหลัง (backswing) และก้าวสุดท้ายซึ่งเป็นก้าวที่ 3 เท้าซ้ายจะต้องเคลื่อนออกไปในรูปลักษณะของการสไลด์จนเกือบถึงเส้นฟาวล์ ขณะเดียวกันมือที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะต้องเคลื่อนกลับมทางด้านหน้าพร้อมกับปล่อยออกจากมือโดยให้ลูกโบว์ลิ่งไปกระทบพื้นครั้งแรก ห่างจากเส้นฟาวล์ประมาณ 15-20 นิ้ว อย่างไรก็ตาม การโยนแบบ 3 ก้าวนี้ไม่เป็นที่นิยมของนักโบว์ลิ่งทั่วไป

Stance 1 2 3 Follow-through

2.2 Four-Step Delivery

STANCE

FIRST
STEP

SECOND
STEP

THIRD
STEP

FOURTH
STEP

FOLLOW
THROUGH

ก้าวที่ 1

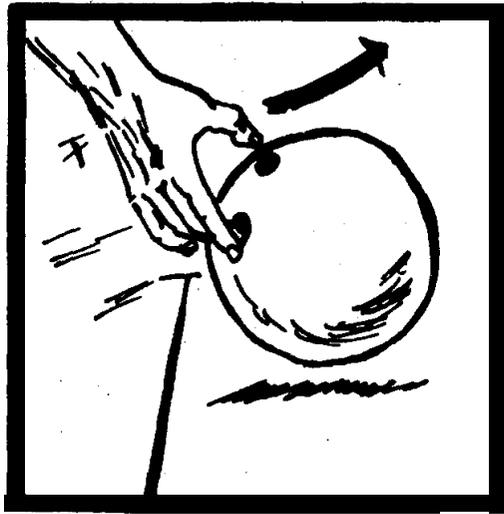
ก้าวที่ 2

ก้าวที่ 3

ก้าวที่ 4

ปล่อยลูกออกจากมือ

Follow-through

การโยนแบบ 4 ก้าวนี้ประชากรแรกขอแนะนำวิธีการยืนก่อน วิธียืนควรให้เท้าซ้ายล้ำหน้าเท้าขวาไปเล็กน้อย ยืนโค้งตัว และเข่างอเล็กน้อย มือขวาถือลูกโบว์ลิ่งและมีมือซ้ายคอยช่วยพยุงรับน้ำหนักไว้อย่างมั่นคง เวลาถืออาจจะถือลูกโบว์ลิ่งให้อยู่ตรงกลางลำตัวหรือจะถือให้ลูกโบว์ลิ่งเอียงมาทางด้านขวาของลำตัวผู้โยนเล็กน้อยก็ได้ การก้าวและการเหวี่ยงแขนจะมีลักษณะดังนี้

ก้าวที่ 1 ผู้โยนจะต้องก้าวเท้าขวาออกก่อน ซึ่งถือกันว่าเป็นก้าวที่สำคัญที่สุด การก้าวเท้าขวาออกควรก้าวออกไปธรรมดาคือก้าวจะต้องไม่สั้นหรือยาวจนเกินไป ในขณะที่เริ่มก้าวเท้าขวาออกนั้นมือที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะต้องเริ่มเคลื่อนออกห่างจากลำตัว แต่มือซ้ายยังคงช่วยพยุงประคองประคองลูกโบว์ลิ่งอยู่

ก้าวที่ 2 ผู้โยนเริ่มก้าวด้วยเท้าซ้าย ในขณะที่เริ่มเคลื่อนออกนั้น มือขวาที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะเคลื่อนมาอยู่ตรงด้านซ้ายของลำตัว เมื่อก้าวเท้าซ้ายไปจนสุดแล้ว มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งต้องเริ่มเคลื่อนออกไปทางด้านหลัง ในขณะที่เดียวกันมือซ้ายต้องอยู่ในลักษณะการทรงตัวที่ดี

ก้าวที่ 3 เท้าขวาเริ่มก้าวออกไป มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะต้องเคลื่อน (เหวี่ยง) ออกไปทางด้านหลัง (backswing) จนสุดแขน (แต่ไม่ควรจะให้ลูกโบว์ลิ่งอยู่เหนือระดับไหล่) แขนเหยียดตรงไปทางด้านหลัง เข่างอ และโค้งตัวลงเล็กน้อย

ก้าวที่ 4 ซึ่งเป็นก้าวสุดท้าย เท้าซ้ายจะต้องก้าวไถล (slide) ไปกับพื้น ขณะเดียวกันมือขวาซึ่งกำลังถือลูกโบว์ลิ่งอยู่จะต้องเคลื่อนกลับมาทางด้านหน้า และในขณะที่เท้าซ้ายกำลังสไลด์ไปเกือบจะถึงเส้นฟาวล์ มือขวาที่ถือลูกโบว์ลิ่งก็ต้องเคลื่อนออกไปถึงเส้นฟาวล์ในเวลาพร้อมๆ กันแล้วปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือไปในวินาทีนั่นเอง เมื่อปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือไปแล้ว ลำตัวต้องโค้งไปทางด้านหน้า เข่าซ้ายงอเล็กน้อย แขนซ้ายอยู่ในลักษณะช่วยการทรงตัว แขนขวาอยู่ในลักษณะ follow-through ส่วนขาขวาเหยียดไปทางด้านหลัง เพื่อช่วยในการทรงตัวให้ได้ดีอีกด้วย

2.3 Five-Step Delivery

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การเคลื่อนที่แบบ 3 ก้าว และ 4 ก้าว นั้นจะมีความแตกต่างกันมาก แต่ถ้าเปรียบเทียบการก้าวแบบ 4 ก้าว กับ 5 ก้าวแล้ว จะมีข้อแตกต่างกันอยู่เพียงเล็กน้อย การก้าวและการเหวี่ยงแขนแบบ 5 ก้าว มีลักษณะดังนี้

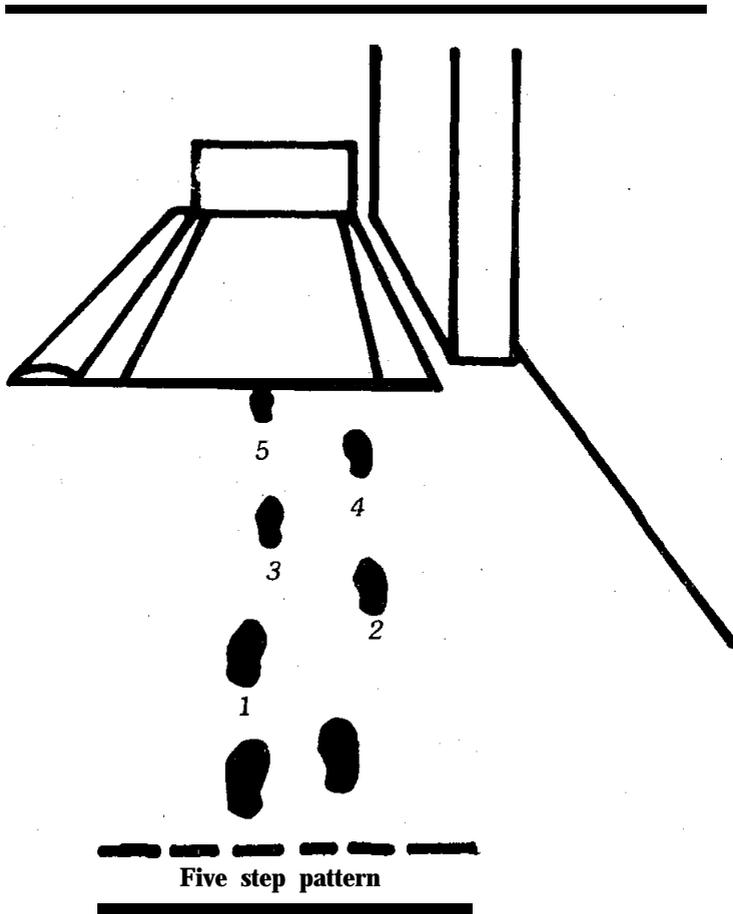
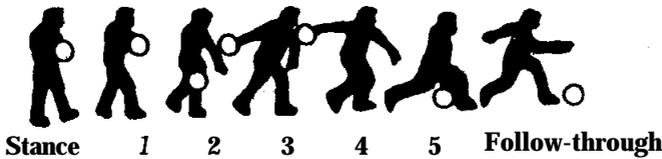
ก้าวที่ 1 ผู้เล่นต้องเริ่มต้นด้วยการก้าวเท้าซ้ายออกก่อนเป็นก้าวสั้น มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งยังไม่ได้เริ่มเคลื่อนไหวออกจากลำตัวอย่างจริงจังแต่อย่างใด

ก้าวที่ 2 เป็นจังหวะการก้าวของเท้าขวา ก้าวยาวตามปกติ มือที่ถือลูกโบว์ลิ่งเคลื่อนออกห่างจากลำตัว

ก้าวที่ 3 เท้าซ้ายเริ่มก้าวออกไป ขณะเดียวกันมือที่ถือลูกโบว์ลิ่ง เริ่มเคลื่อนออกไป
ทางด้านหลัง (backswing)

ก้าวที่ 4 เท้าขวาเริ่มก้าวออกไปบ้าง โดยมีมือที่ถือลูกโบว์ลิ่งเหวี่ยงไปทางด้านหลัง
(backswing) จนสุดแขน แขนเหยียดตรง เข่าอเล็กน้อย

ก้าวที่ 5 ซึ่งเป็นก้าวสุดท้าย เท้าซ้ายจะต้องก้าวออกไป ในลักษณะที่สไลด์ไปกับพื้น
เป็นก้าวค่อนข้างยาวกว่าก้าวอื่นๆ ขณะเดียวกันมือที่ถือลูกโบว์ลิ่งจะต้องเหวี่ยงกลับมาทางด้านหน้า
และในขณะที่เท้าซ้ายกำลังสไลด์ไปไกลจะถึงเส้นฟาวล์นั้นต้องเป็นเวลาเดียวกันกับปล่อยลูกโบว์ลิ่ง
ออกจากมือขวา เมื่อปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือไปแล้ว แขน ขา และลำตัวควรอยู่ในลักษณะ
การทรงตัวที่ดี ส่วนมือขวาต้องผ่อนตามลูกโบว์ลิ่งไปอยู่ในลักษณะ follow-through

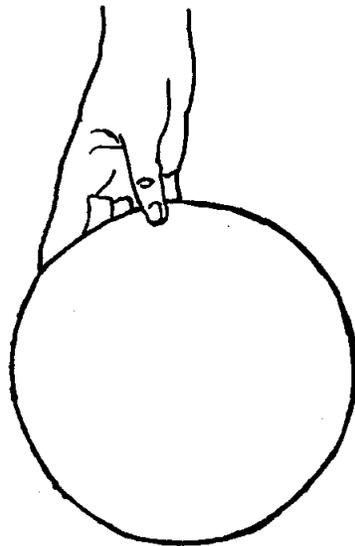
ข้อสังเกต

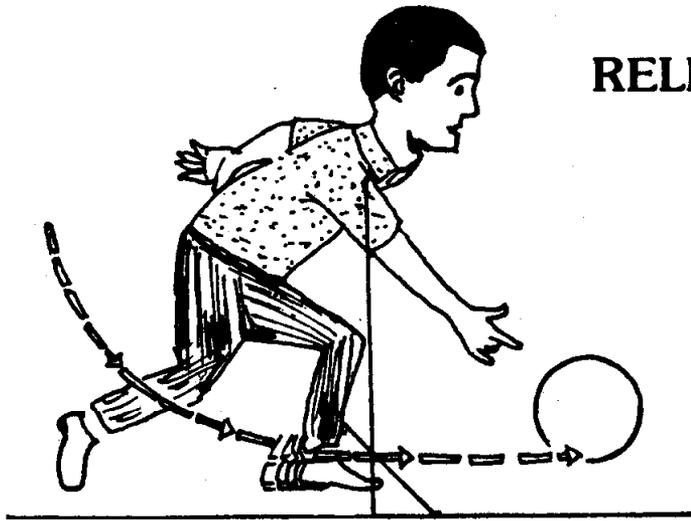
1. อย่าพยายามถือลูกโบว์ลิ่งอยู่ในมือนานเกินควร เพราะจะทำให้กำลังแขนอ่อนเปลี้ย ซึ่งจะยังผลทำให้ขาดความแน่นอน และขาดความแม่นยำ
2. ถ้ามีความจำเป็นต้องถือลูกโบว์ลิ่งอยู่นาน เช่น ในกรณีที่ต้องการจะเส็งตั้งออกตั้งใจ หรือต้องการสมาธิ ก็ควรให้น้ำหนักของลูกโบว์ลิ่งตกอยู่ในมือข้างซ้ายให้มากที่สุด (ในกรณีที่โยนด้วยมือขวา)
3. พยายามจับถือลูกโบว์ลิ่งไว้ให้มั่นคง เพื่อป้องกันปัญหาการทำลูกโบว์ลิ่งตกหล่นจากมือ
4. ผู้เล่นต้องคำนวณหาจุดยืน เพื่อกำหนดระยะทางในการก้าวให้เหมาะสมกับตนเอง
5. พยายามตั้งใจโยนให้ดีที่สุด

3. การปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือ

โดยปกติการปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้หลุดออกจากมือ จะกระทำได้ในขณะที่ก้าวสุดท้ายของผู้โยน (ส่วนมากจะเป็นเท้าซ้าย) กำลังสไลด์ไปเกือบจะถึงเส้นฟาวล์ ลูกโบว์ลิ่งจะเคลื่อนที่ไปอย่างราบเรียบและนิ่มนวล ไม่ควรปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้สูงจากพื้นเลนมากนัก และไม่ควรโยนลูกโบว์ลิ่งให้ไปกระทบพื้นเลน ห่างจากเส้นฟาวล์มากเกินไป เพราะจะทำให้การเคลื่อนที่ของลูกโบว์ลิ่งเป็นไปอย่างไม่มั่นคง สิ่งสำคัญที่สุดก็คือเข้าข้างซ้ายจะต้องงอเล็กน้อย สาเหตุที่ต้องงอเข้าซ้ายก็เพราะจะทำให้เท้าซ้ายสไลด์ได้ง่ายและสะดวกมากยิ่งขึ้น

RELEASING THE BALL

RELEASE

ปัญหามืออยู่ว่า เราควรจะปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้ตกห่างจากเส้นฟาวล์มีระยะทางเท่าใด คำตอบจากคำถามนี้ก็ขึ้นอยู่กับความถนัด ความต้องการ และการเริ่มฝึกหัดในครั้งแรกของผู้โยน จะมีระยะทางไกล หรือใกล้ ย่อมแตกต่างกันออกไป นักโบว์ลิ่งบางคนก็โยนไปไกลจนถึงแนว ลูกศรก็มี และสามารถทำคะแนนได้ดีอีกด้วย บางคนก็ชอบปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้ใกล้เส้นฟาวล์มากที่สุด แต่โดยเฉลี่ยของนักโบว์ลิ่งอาชีพแล้ว เขาจะปล่อยให้ลูกโบว์ลิ่งไปกระทบพื้นห่างจากเส้น ฟาวล์ประมาณ 6-15 นิ้วฟุต

4. เป้าหมาย (Targeting)

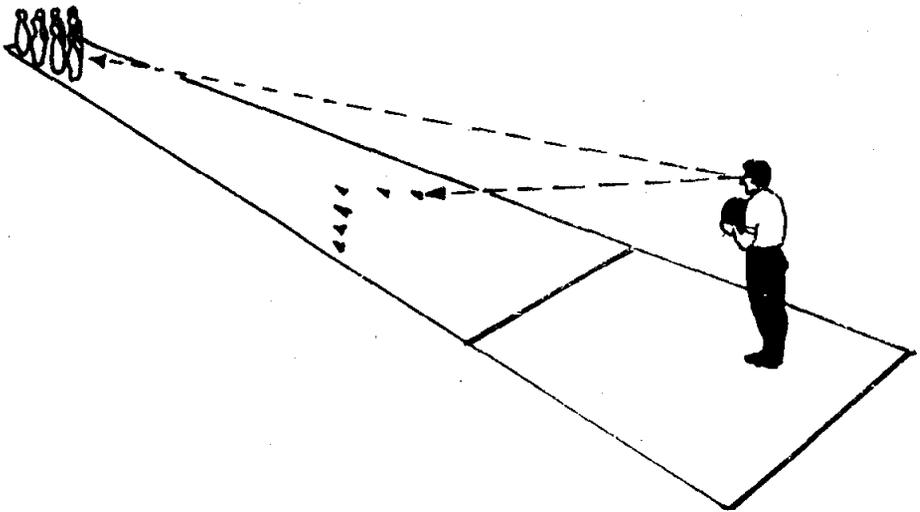
การเล่นโบว์ลิ่งก็เหมือนกับการเล่นกีฬาประเภทอื่นๆ ทั่วไป อาทิเช่น ปาเป้าด้วยลูกดอก ยิงปืน และยิงธนู สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้เล่นก็คือต้องมีเป้าหมาย (aiming) หรือจุดเล็งที่ผู้เล่น ต้องการ และเห็นว่าเหมาะสมที่สุดสำหรับตนเอง นักเล่นโบว์ลิ่งที่ฉลาดจะต้องไม่ใช่แค่พล ก่าลังทุ้มเทแต่อย่างเดียว แต่จำเป็นต้องอาศัยสมอง และใช้เทคนิคต่างๆ ที่ได้ฝึกฝนมาเข้าช่วยด้วย เฉพาะกีฬาโบว์ลิ่งนั้น เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในบรรดาหมูนักนิยมโบว์ลิ่งว่า เป้าหมายหรือจุดเล็ง ที่ผู้โยนต้องการจะให้ลูกโบว์ลิ่งเคลื่อนที่ไปกระทบพื้นโบว์ลิ่งก็คือ ช่องว่างระหว่างพิน 1 กับพิน 3 หรือที่นิยมเรียกกันว่า 1-3 pocket

ตราบดที่ผู้โยนสามารถโยนลูกโบว์ลิ่ง หรือสามารถบังคับลูกโบว์ลิ่งเข้าใกล้เป้าหมาย หรือจุดเล็งที่ตนต้องการมากเท่าใด โอกาสที่ผู้เล่นจะทำคะแนนให้สูงยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น การโยน

ลูกโบว์ลิ่งให้เข้าเป้าหมายตามที่ผู้เล่นต้องการเป็นสิ่งที่ไม่ยากเย็นจนเกินความพยายาม ผู้เล่นต้องทดลองหาจุดยืน ทดลองการโยนด้วยวิธีต่างๆ จะปล่อยลูกโบว์ลิ่งให้แรง หรือปล่อยให้เบาตลอดจนสังเกตถึงการเคลื่อนที่ของลูกโบว์ลิ่งว่าไปช้าหรือไปเร็วด้วย แล้วสังเกตด้วยตนเองว่าวิธีใดหรือลักษณะใดที่ลูกโบว์ลิ่งสามารถเข้าใกล้เป้าหมายมากที่สุด แล้วพยายามยึดถือลักษณะนั้นเพื่อทำการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และแม่นยำต่อไป

ท่านมองที่จุดไหน? นักเล่นโบว์ลิ่งที่ฝึกหัดการโยนใหม่ๆ มักจะมีปัญหาตามอยู่เสมอว่า ในขณะที่ผู้เล่นกำลังจะปล่อยลูกโบว์ลิ่งออกจากมือไปนั้น สายตาทั้งคู่ของผู้เล่นควรจะมองจุดไหนดี จะมองที่เส้นฟาวล์ ที่ลูกศร หรือที่พินโบว์ลิ่ง นักเล่นโบว์ลิ่งทั้งสมัครเล่นและอาชีพ ต่างก็ให้ความคิดเห็นแตกต่างกันไป แล้วแต่ความถนัดของแต่ละบุคคล

Glenn Allison นักโบว์ลิ่งอาชีพของสหรัฐอเมริกาได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ในสมัยที่เขา ยังอยู่ในวัยรุ่น เขาประสบกับปัญหามากมายเกี่ยวกับจุดเล็ง เขาบอกว่าทุกครั้งที่เขาใช้สายตามองไกลออกไปถึงกึ่งกลางเลน เขาจะสะดุดส้นเท้าของตัวเองเสมอ เพราะฉะนั้นเขาจึงเปลี่ยนวิธีการโดยใช้สายตาจ้องไปที่เส้นฟาวล์ และประสบกับผลสำเร็จจนทำให้เขาโด่งดังในกีฬาประเภทนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามนักเล่นโบว์ลิ่งอาชีพ ส่วนมากจะใช้สายตามองไปที่จุด (spot) ที่อยู่ห่างจากเส้นฟาวล์ประมาณ 12-15 ฟุต

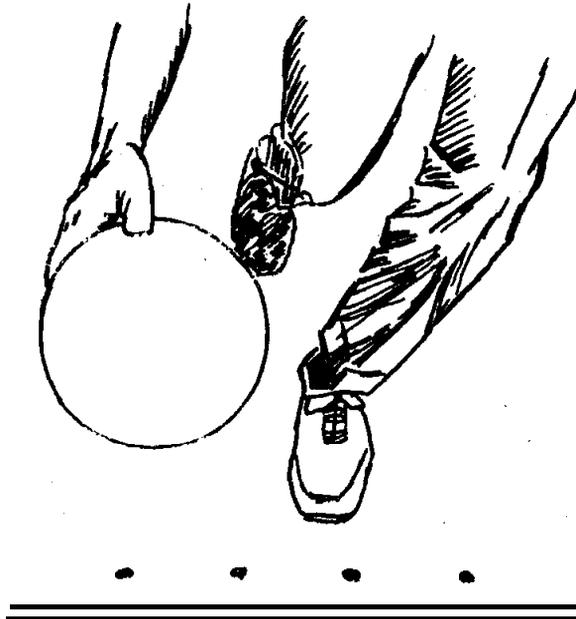
นักเล่นโบว์ลิ่งฝีมือเยี่ยมบางคนอาทิเช่น Bary Asher ก็เลือกจุดๆ หนึ่งเป็นจุดเล็ง ซึ่งอยู่ห่างจากเส้นฟาวล์ออกไปประมาณ 30 ฟุต Asher ได้กล่าวไว้ว่า “Hit your spot way down and

the ball will be more consistent. It is not that much more difficult to hit your spot, it helps you reach, and when you hit your spot, the ball is really solid.”

การเลือกจุดเล็ง (spot) ขึ้นอยู่กับความถนัด, ความเคยชิน และความชำนาญของแต่ละบุคคล แต่ขอแนะนำสำหรับนักโบว์ลิ่งฝึกหัดใหม่ควรที่จะเลือกจุดเล็งที่ไม่ไกลจากเส้นฟาวล์มากนัก คือจุดเล็งต้องไม่อยู่เลยไกลออกไปจากลูกศรที่อยู่กลางพื้นเลน

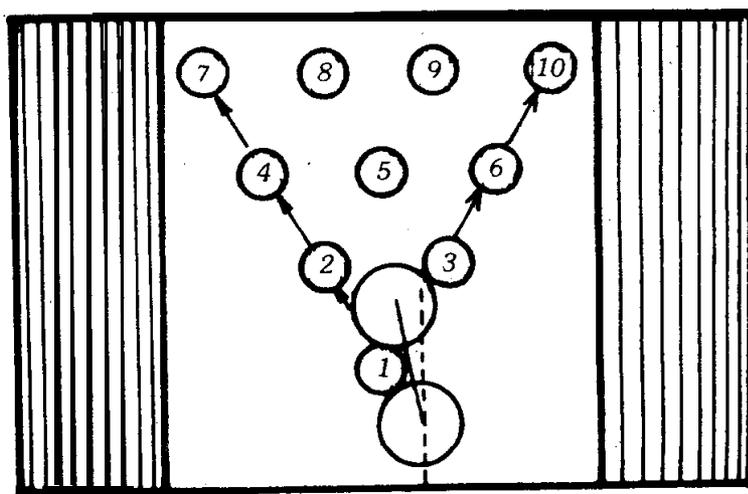
5. การโยนให้ได้สไตรค์ที่แน่นอน (A perfect strike)

คำว่าสไตรค์ (strike) ในความหมายของการเล่นโบว์ลิ่งเป็นสิ่งที่นักโบว์ลิ่งทั้งหลายปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง ในการโยนแต่ละครั้งจะให้สไตรค์ทุกครั้งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากมาก แม้แต่การโยนให้ได้สไตรค์ติดต่อกัน 4 ครั้งขึ้นไปก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมากเช่นเดียวกัน แต่ตามสถิติที่ผู้เขียนเคยได้ยินได้ฟังมาทราบว่า มีนักโบว์ลิ่งของไทยคนหนึ่งสามารถโยนได้สไตรค์หมดทั้งเกม (10 เฟรม) รวมกันได้ 12 สไตรค์ ได้คะแนนเต็ม 300 คะแนน ซึ่งนับเป็นจุดสุดยอดของกีฬาโบว์ลิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม การโยนให้สไตรค์ก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เหลือวิสัยจนเกินไปนัก การโยนให้ได้สไตรค์จะเกิดขึ้นได้ย่อมประกอบไปด้วยการกระทำหลายอย่างประกอบกัน เช่น ผู้โยนต้องโยนให้ลูกโบว์ลิ่งตรงไปยังจุดเล็ง (spot) ความเร็วของลูกโบว์ลิ่งพอเหมาะ ลูกโบว์ลิ่งเข้าเป้า (pocket) พอเหมาะพอดี ถ้านอกเหนือไปจากนี้แล้วการสไตรค์จะเกิดขึ้นได้ด้วยการบังเอิญเท่านั้น

ลักษณะการก้าวเท้า
ก่อนที่จะเริ่มสไลด์

ผู้เล่นบางคนถึงแม้จะโยนไม่เข้าเป้าคือช่องว่างระหว่างพิน 1 กับพิน 3 แต่กลับโยนไปตรงกึ่งกลางพิน 1 (head pin) พอดี ก็อาจจะเกิดการสไตรค์ได้ แต่โอกาสอย่างนี้จะไม่เกิดขึ้นบ่อยครั้งนัก ในทำนองเดียวกัน ผู้เล่นบางคนโยนเข้าเป้าหมายแต่บางทีก็ไม่สไตรค์ จนทำให้เกิดความสงสัยต่อผู้โยนเป็นยิ่งนัก การสไตรค์ที่แน่นอน (A Perfect Strike) ควรจะเป็นไปตามลักษณะของรูปภาพที่แสดงให้เห็นดังนี้

A PERFECT STRIKE

จากรูปภาพนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า การสไตรค์จะเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนก็ต่อเมื่อลูกโบว์ลิ่งได้เคลื่อนเข้าสู่เป้าหมาย (pocket) คือช่องว่างระหว่างพิน 1 กับพิน 3 จากนั้นพิน 1 จะไปกระทบพิน 2 พิน 2 จะไปกระทบพิน 4 และพิน 4 จะไปกระทบพิน 7 ส่วนทางด้านขวามือพิน 3 จะไปกระทบพิน 6 และพิน 6 จะไปกระทบพิน 10 ให้ล้มลง หลังจากที่ลูกโบว์ลิ่งไปกระทบพิน 1 กับพิน 3 ในเบื้องต้นแล้ว ลูกโบว์ลิ่งยังคงเคลื่อนที่ตรงต่อไปยังพิน 5 และพิน 9 และผลที่จะเกิดขึ้นในตอนนี้ก็คือนพิน 5 จะไปกระทบพิน 8 ให้ล้มลงอีก เป็นอันว่าพินทั้ง 10 พินจะล้มลงทั้งหมด ขบวนการเคลื่อนที่ของลูกโบว์ลิ่งและผลของการกระทำต่อเนื่องของพินแต่ละพินตามที่กล่าวมานี้ เป็นขบวนการที่แน่นอน 100% สำหรับทำให้เกิดการสไตรค์ การสไตรค์โดยวิธีนี้ที่แท้จริงแล้วลูกโบว์ลิ่งไปกระทบพินจริงๆ เพียง 4 พิน เท่านั้นคือ พิน 1, 3, 5 และ 9 ส่วนพินที่เหลืออีก 6 พิน ล้มลงได้ก็เพราะผลพลอยได้จากพิน 4 พิน ดังกล่าวล้มไปกระทบให้ล้มลง

6. การเก็บสเปร์ (Spare Shooting)

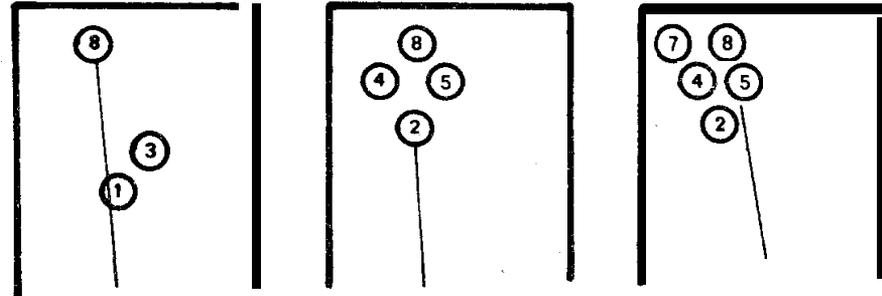
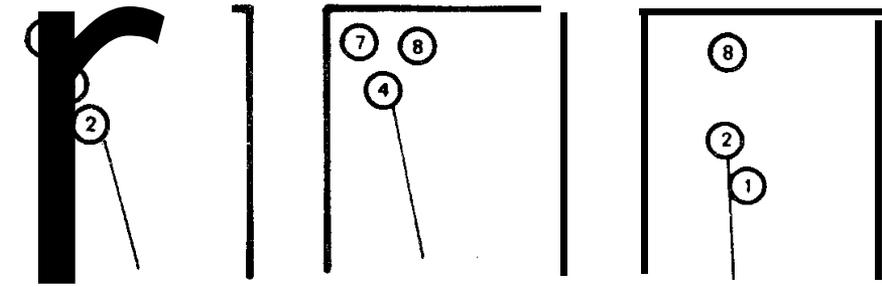
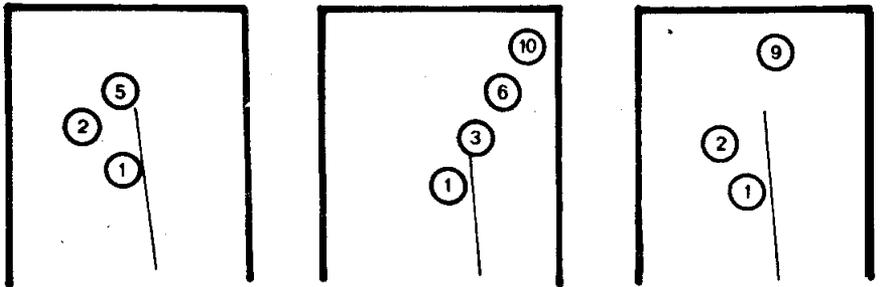
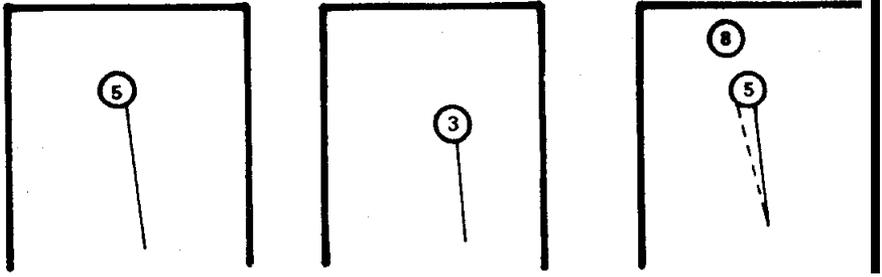
ตามที่ได้กล่าวมาในบทต้นๆ แล้วว่า วัตถุประสงค์ของการเล่นโบว์ลิ่งที่สำคัญก็คือพยายามทำให้พินทั้ง 10 พินล้มลงให้หมดในการโยนเพียงครั้งแรกครั้งเดียว แต่จะเป็นไปได้ยากมากสำหรับนักโบว์ลิ่งที่ฝึกหัดใหม่หรือยังไม่มีควมชำนาญเพียงพอ มีผู้คำนวณไว้ว่าการเก็บสเปร์มีถึง 1,023 ชนิดที่แตกต่างกัน ฉะนั้นการโยนโบว์ลิ่งแต่ละครั้งจะมีปัญหาต่อผู้โยนอยู่เสมอว่าจะเก็บสเปร์ได้อย่างไร การเก็บสเปร์นับเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับนักเล่นโบว์ลิ่งทุกระดับชั้น การเก็บสเปร์ไม่ได้ในแต่ละเฟรมย่อมหมายถึงว่าจะคะแนนจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด อย่างน้อยๆ ก็ลดลงเฟรมละ 10 คะแนน ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้โยนสามารถเก็บสเปร์หรือทำสเปร์ได้ทุกๆ เฟรม คะแนนก็จะสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ขอยกตัวอย่างให้เห็นได้ง่ายๆ ก็คือ ถ้าผู้โยนสามารถเก็บสเปร์ได้ทุกๆ เฟรมโดยไม่พลาดเลยผู้โยนก็จะสามารถทำคะแนนได้ในระหว่าง 170-190 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่นับว่าสูงพอสมควร เพราะฉะนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่นักนิยมเล่นโบว์ลิ่งแต่ละคนควรจะเรียนรู้ศึกษาถึงแนวทางในการเก็บสเปร์ให้เข้าใจเสียก่อน

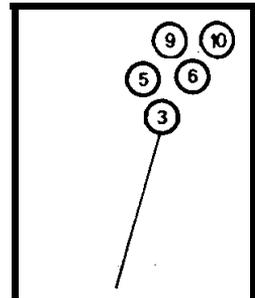
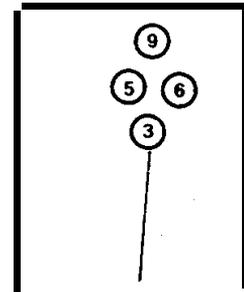
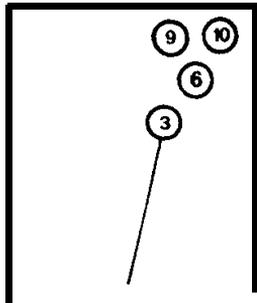
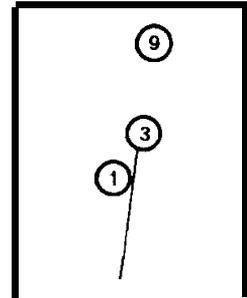
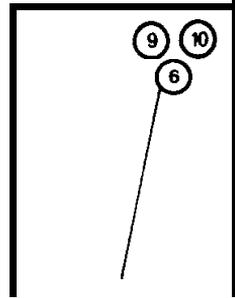
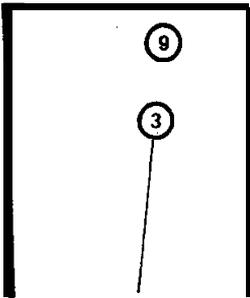
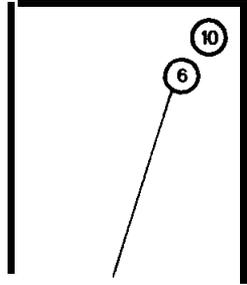
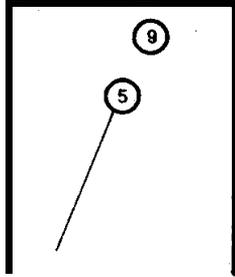
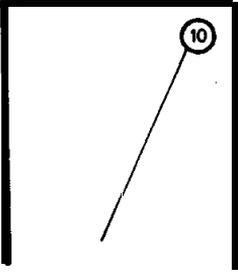
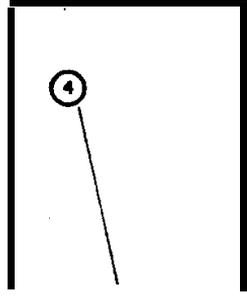
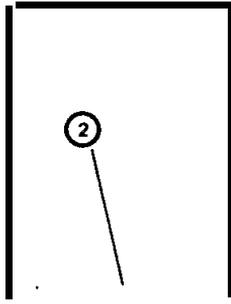
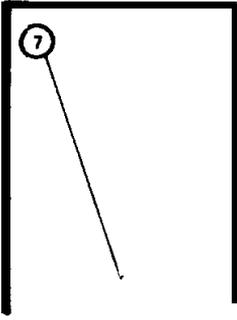
การเก็บสเปร์มีมุมหรือจุดยืนที่สำคัญอยู่ 3 จุด คือ.-

(1) จุดตรงกลางเลน (2) จุดทางซ้าย (3) จุดทางขวา ซึ่งโดยทั่วไปมักนิยมเรียกว่าจุด 5, 7 และ 10 การเก็บสเปร์ต้องเพิ่มสมาธิมากยิ่งขึ้น และก็ใช้วิธีการโยนเหมือนกับที่เคยใช้เพื่อให้เกิดสไตรค์นั่นเอง มีสิ่งสำคัญอยู่ 2 ประการสำหรับการเก็บสเปร์คือ.-

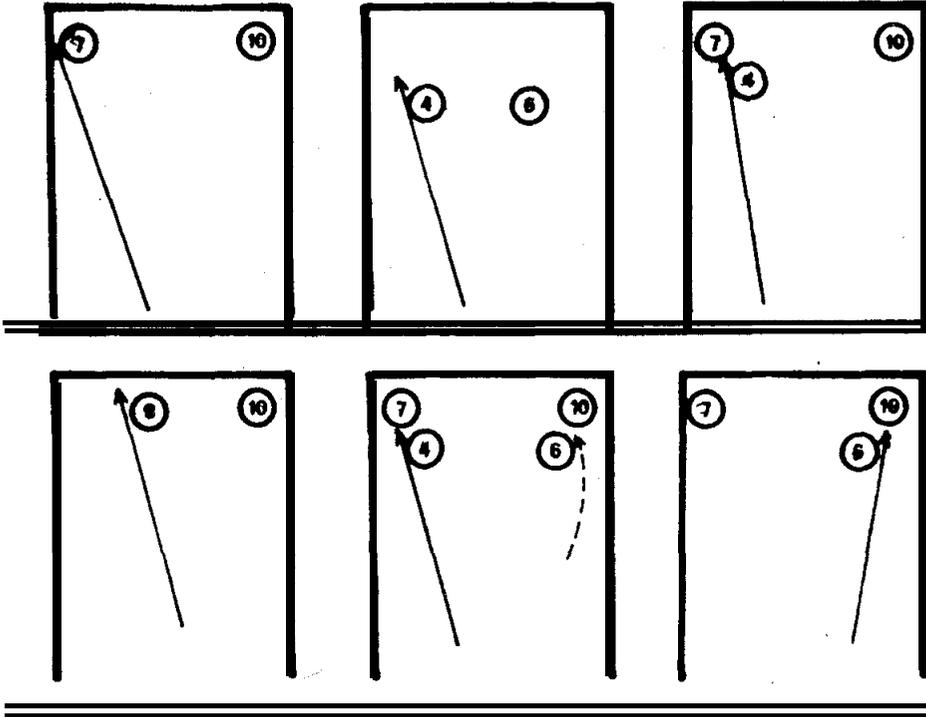
1. ถ้าต้องการเก็บสเปร์ชนิดที่มีพินอยู่ตรงกลางเลน มุมหรือจุดที่ควรจะยืน ควรเป็นจุดเดียวกันกับที่ต้องการให้เกิดสไตรค์
2. ถ้าต้องการเก็บสเปร์ชนิดที่มีพินอยู่ทางซ้าย ผู้โยนก็ควรหาจุดยืนทางขวา และถ้าต้องการเก็บสเปร์ชนิดที่มีพินเหลืออยู่ทางด้านขวา ผู้โยนก็ควรหาจุดยืนทางด้านซ้าย

วิธีเก็บสเปร์ในลักษณะต่างๆ

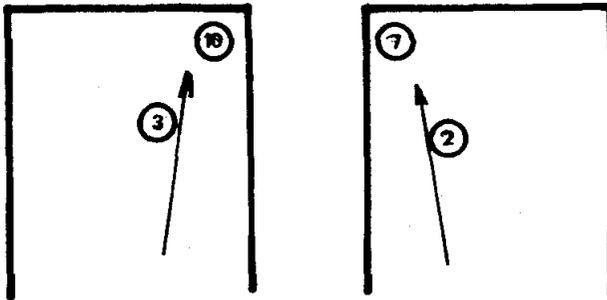

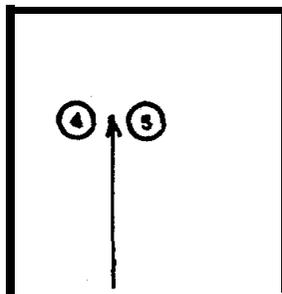
CONVERTINGSPLITS

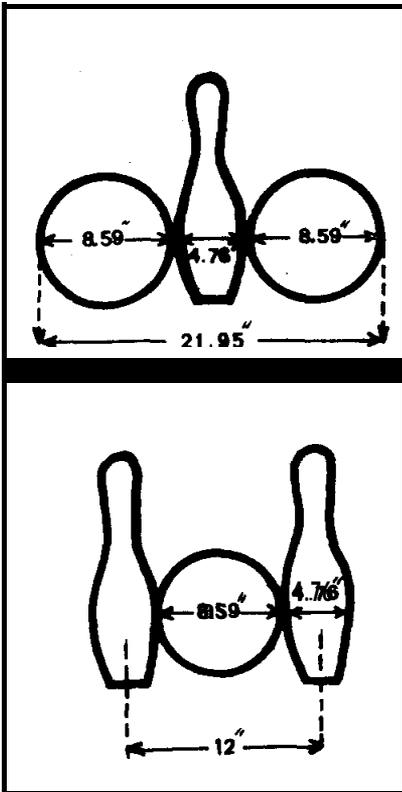
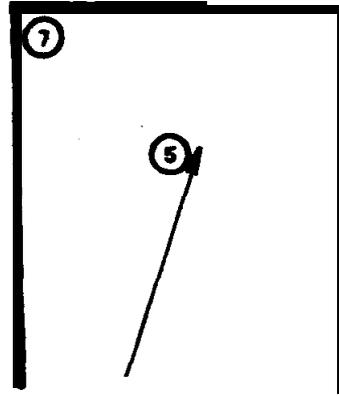
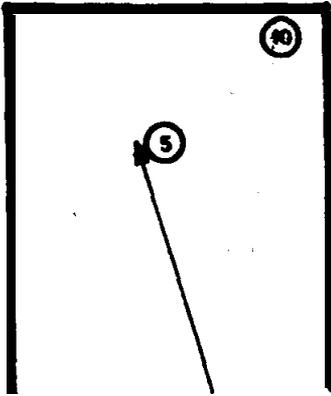
Baby splits

Exact splits

Woolworth splits

★โอกาสที่จะเก็บสแปร์เมื่อเหลือเพียงพินเดียว (single pin) ก็ลองคำนวณดูว่าลูกโบว์ลิ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 8.59" และส่วนที่กว้างที่สุดของพินประมาณ 4.76" นั่นก็หมายความว่าเราจะโยนไปทางด้านหนึ่งด้านใดของพินก็ได้ เพราะรวมแล้วจะมีบริเวณเนื้อที่กว้างถึง 21.95" ตั้งใจให้แนวแนคองเก็บสแปร์ได้แน่นอน

★โอกาสที่จะเก็บสแปร์ในกรณีที่เกิดการสปลิท (split) เช่นเหลือพิน 4-5, 5-6, 7-8, 8-9 และ 9-10 ซึ่งนิยมเรียกว่า Exact Split นั้น ก็ไม่ยากเกินไปนัก เพราะโดยปกติพินจะตั้งอยู่ห่างกัน 12" (center to center) แต่พื้นผิวของพินส่วนที่กว้างที่สุดทั้งสองมีระยะห่างจากกันเพียง 7.24" ($12.00" - 4.76" = 7.24"$) ส่วนลูกโบว์ลิ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 8.59" จึงมีเนื้อที่ส่วนเกินเหลือไว้อีก 1.35" ($8.59" - 7.24" = 1.35"$) การเก็บสแปร์จึงยังพอมีโอกาสอยู่เหมือนกัน